

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Davida Hipšra a soudců Tomáše Foltase a Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **L. Š.**, zastoupený JUDr. Martinem Týlem, advokátem se sídlem Škroupova 561, Pardubice, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, Praha, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 21. 4. 2021, č. j. 54 A 39/2019-53,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 21. 4. 2021, č. j. 54 A 39/2019-53, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 21. 3. 2019, č. j. 039242/2019/KUSK-DOP/Hav (dále též „napadené rozhodnutí“), žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Kolín (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 26. 9. 2018, č. j. MUKOLIN/OD 91269/18-kav (dále též „prvostupňové rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků podle § 42b odst. 1 písm. s) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění účinném do 30. 9. 2018 (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), jichž se měl dopustit tím, že provozoval na pozemní komunikaci č. II/125 v Kolíně-Sendražicích v ulici Ovčárecká motorová vozidla, která při vysokorychlostním kontrolním vážení překročila hodnoty stanovené v § 37 odst. 1 písm. b) a § 37 odst. 2 písm. a) vyhlášky Ministerstva dopravy č. 341/2014 Sb., o schvalování technické způsobilosti a technických podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, ve znění účinném do 18. 8. 2017 (dále jen „vyhláška o schvalování technické způsobilosti“), a to ve třech případech.

[2] Dne 26. 5. 2016 v 11:02 hod. překročilo vozidlo tov. zn. Volvo, reg. zn. X, spolu s návěsem reg. zn. X, největší povolenou hmotnost nápravy č. 2 o 2 733 kg a nejvyšší povolenou hmotnost motorového vozidla o 3 466 kg. Dne 29. 6. 2016 v 10:17 překročilo vozidlo tov. zn. Volvo, reg. zn. X, spolu s návěsem reg. zn. X, největší povolenou hmotnost nápravy č. 2 o 675 kg a nejvyšší povolenou hmotnost motorového vozidla o 1 207 kg. Dne 26. 8. 2016 v 09:25 hod. překročilo vozidlo tov. zn. Volvo, reg. zn. X, spolu s návěsem reg. zn. X, největší povolenou hmotnost nápravy č. 2 o 1 494 kg a nejvyšší povolenou hmotnost motorového vozidla o 1 967 kg. Za tyto přestupky byla žalobci ve společném řízení uložena pokuta ve výši 36 000 Kč a povinnost k náhradě nákladů řízení ve výši 1 000 Kč. Při ukládání trestu vzal správní orgán I. stupně v úvahu pouze překročení nejvyšší povolené hmotnosti vozidla o 3 466 kg dne 26. 5. 2016 s odůvodněním, že v případě společného řízení vyhodnocuje správní orgán pouze nejvyšší přetížení, nikoliv každý spáchaný přestupek. V rámci obnovy řízení žalovaný usnesením ze dne 4. 3. 2019, č. j. 137613/2018/ KUSK-DOP/Hav skutek ze dne 26. 8. 2016 vyloučil ze společného řízení z důvodu, že stav komunikace vykazoval nerovnostní odchylky, které byly v rozporu s opatřením obecné povahy Českého metrologického institutu. Stanovil, že přestupky podle § 42 odst. 1 písm. s) zákona o pozemních komunikacích spáchané v tomto místě od dne 19. 8. 2016 do 31. 12. 2016 nelze považovat za prokázané. Následně dne 6. 3. 2019 řízení o tomto skutku zastavil.

II.

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Praze (dále též „krajský soud“), který jí vyhověl v záhlaví označeným rozsudkem (dále též „napadený rozsudek“), rozhodnutí žalovaného i správního orgánu I. stupně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Žalobce předně namítal, že napadené rozhodnutí je nicotné z důvodu vnitřní rozpornosti. Dále namítal podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., neboť řízení bylo vedeno podle zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky, ač k přestupkovému jednání došlo před účinností tohoto zákona a tento zákon nebyl pro žalobce příznivější. Konečně namítal, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy a vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění, čímž je naplněn předpoklad pro zrušení napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

[4] Krajský soud se zabýval zejména tím, zda v projednávané věci nedošlo k zániku odpovědnosti za správní delikt žalobce. Posuzoval, zda je na promlčení odpovědnosti za přestupek, jehož se měl žalobce dopustit, třeba užít pravidla obsažená v § 30 až § 32 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) nebo § 43 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích ve znění účinném do 30. 6. 2017. Podle zákona o odpovědnosti za přestupky činí promlčecí doba 1 rok, respektive 3 roky, jde-li o přestupek, za který zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je alespoň 100 000 Kč, zatímco dle zákona o pozemních komunikacích platilo, že odpovědnost právnické osoby za správní delikt dle § 42b odst. 1 písm. s) zákona o pozemních komunikacích zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezačal řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchan.

pokračování

[5] Krajský soud vyhodnotil, že podle právní úpravy účinné v době spáchání správního deliktu by k zániku odpovědnosti za správní delikt nedošlo, neboť vážný lístek z vysokorychlostního kontrolního vážení, na jehož základě vzniklo správnímu orgánu I. stupně důvodné podezření ze spáchání protiprávního jednání, obdržel správní orgán I. stupně teprve dne 26. 3. 2018.

[6] Poukázal však na to, že podle čl. 40 odst. 6 Listiny se trestnost činu posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán. Pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější (§ 112 odst. 1 části za středníkem zákona o odpovědnosti za přestupky), třebaže vstoupila v platnost až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013-46, č. 3528/2017 Sb. NSS). Odkázal přitom na nálezy Ústavního soudu ze dne 4. 2. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 15/19, publikovaného pod č. 54/2020 Sb., a ze dne 16. 6. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 4/20, publikovaného pod č. 325/2020 Sb.

[7] Zabýval se tedy tím, že pokud by za přestupek žalobce nebylo možné podle zákona o pozemních komunikacích uložit pokutu ve výši alespoň 100 000 Kč, znamenalo by to, že pro účely posouzení zániku odpovědnosti za přestupek měla být ve věci aplikována nová, pro žalobce příznivější právní úprava zákona o odpovědnosti za přestupky, tedy jednorozhodčí promlčecí doba. S ohledem na výši uložené sankce a způsob jejího určení se již nezabýval variantou, kdy by žalobci byla uložena pokuta vyšší než 100 000 Kč, tzn., že promlčecí doba by činila 3 roky.

[8] Rozhodným faktorem bylo, jaká částka představuje horní hranici sazby pokuty ukládané za přestupek. Ustanovení § 42b odst. 6 zákona o pozemních komunikacích stanovuje horní hranici za daný přestupek ve výši 500 000 Kč. V § 43 téhož zákona je stanoven způsob výpočtu sankce a to 9 000 Kč za každou započatou tunu, která překračuje největší povolenou hmotnost vozidla dle zvláštních právních předpisů. Není-li nejvyšší povolená hmotnost vozidla překročena o více než 500 kg, činí výměra pokuty 5 000 Kč. Položil si proto otázku, zda se mělo na protiprávní jednání žalobce pohlížet – a to bez dalšího – jako na přestupek dle § 42b odst. 1 písm. s) zákona o pozemních komunikacích, za který zákon umožňuje uložit pokutu až do výše 500 000 Kč, anebo naopak jako na přestupek spočívající v překročení největší povolené hmotnosti o hodnotu nacházející se v rozmezí jedné až dvou tun, tj. přestupek, s kterým zákon spojuje pevně stanovenou sankci ve výši 36 000 Kč, která představuje současně horní hranici sazby pokuty, jíž je možné za takto pojímaný přestupek uložit. První přístup by znamenal, že § 42b odst. 1 písm. s) zákona o pozemních komunikacích vymezuje jedinou skutkovou podstatu přestupku spočívajícího v provozování vozidla převyšujícího maximální povolenou hodnotu, druhý přístup pak to, že zákon o pozemních komunikacích prostřednictvím předmětného ustanovení zavádí *de facto* několik dílčích skutkových podstat odvíjejících se od konkrétní překročené hodnoty.

[9] Dospěl k závěru, že v nyní projednávané věci by měl být uplatněn druhý přístup, což má za následek, že promlčecí doba marně uplynula ještě před samotným zahájením řízení o přestupku, což zavádá důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí. Své závěry opřel o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2020, č. j. 6 As 221/2019-31,

č. 4047/2020 Sb. NSS, který se také zabýval určením horní hranice sazby pokuty za přestupek, byť v souvislosti s nadměrným odběrem povrchových vod, přičemž uvedl: „(...) Z toho pak ovšem také vyplývá, že za horní hranici sazby pokuty je třeba považovat výpočtem zjištěnou částku, nikoliv obecný limit 10 000 000 Kč, jako to učinil žalovaný a po něm i městský soud.“ Ačkoliv se v odkazované věci řešila problematika uplatnění absorpční zásady, je krajský soud názoru, že nelze činit rozdíl na jedné straně mezi horní hranicí sazby pokuty stanovené pro účely uplatnění absorpční zásady a horní hranicí sazby pokuty stanovené pro účely posuzování promlčení přestupku na straně druhé, neboť horní hranice sazby pokuty je právě jedna v případech, kdy je výše pokuty stanovena matematickým vzorcem (nikoliv obecný nepřekročitelný limit).

[10] Krajský soud neopomněl zmínit také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2020, č. j. 10 Afs 72/2020-76, č. 4091/2020 NSS, avšak zmíněný rozsudek dle krajského soudu pojednával o zcela odlišné věci. Přestože kasační soud prostřednictvím *obiter dicta* uvedl, že v případě přestupku dle § 125a odst. 4 vodního zákona, „kde zákon horní hranici sazby pokuty stanoví (ve výši 10.000.000 Kč), [...] není ani sporu, že v tomto případě by byla promlčecí doba tříletá“, domníval se krajský soud, že opak je pravdou a že tento názor Nejvyššího správního soudu koliduje právě se závěry přijatými tímž soudem ve zmíněném rozsudku sp. zn. 6 As 221/2019. V něm Nejvyšší správní soud učinil závěr, že za horní hranici sazby pokuty je třeba považovat výpočtem zjištěnou částku, nikoliv obecný limit – horní hranici. Podle krajského soudu je zapotřebí odlišovat přestupky, kde je výměra trestu určena jinak než skutkově definujícím znakem přestupku, např. procentem z obratu, procentuálním podílem aktiv, násobkem daně apod. (zde je rozlišování pojmů „horní hranice sazby pokuty“ a „určení výměry pokuty“ namístě, neboť konkrétní výše pokuty je správnímu orgánu známa až v průběhu řízení, respektive na jeho konci), od přestupků, u nichž správní orgány od zahájení řízení zpravidla vědí, jaká sankce pachatelů za jejich spáchání hrozí, neboť je odvislá právě od veličiny, která je sama o sobě znakem skutkové podstaty daného přestupku. Takový postup dle krajského soudu sleduje také důvod, proč existují dvě rozdílné promlčecí doby. Tím je jejich rozdílná společenská škodlivost.

[11] Krajský soud proto dospěl k závěru, že v daném případě byla hranicí rozhodnou pro stanovení promlčecí doby částka 36 000 Kč, a na dané jednání se proto vztahuje promlčecí doba 1 roku. S ohledem na shora uvedené shledal krajský soud žalobu důvodnou, neboť ještě před zahájením řízení o přestupcích došlo k zániku odpovědnosti za spáchané skutky.

III.

[12] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodu § 103 odst. 1 písm. a), c) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[13] Stěžovatel namítal zmatečnost řízení před krajským soudem spočívající v nesprávném obsazení. Pokud krajský soud dospěl k závěru, že v projednávané věci je horní sazba za přestupek pouze 100 000 Kč, pak podle § 31 odst. 2 s. ř. s. v těchto věcech

pokračování

rozhoduje specializovaný samosoudce. V projednávané věci však rozhodoval tříčlenný senát Krajského soudu v Praze.

[14] Namítal také nesprávné posouzení právní otázky, neboť krajský soud se nesprávně vypořádal s tím, zda je horní hranice sazby stanovena pevně zákonem, nebo jde o hranici pohyblivou. Svými úvahami nastavil v řízení absolutní právní nejistotu o tom, jaká promlčecí lhůta plyne. Rovněž upozornil, že v případě projednávání dvou a více přestupků podle § 41 zákona o odpovědnosti za přestupky může správní orgán uložit pokutu ve vyšší sazbě, a to tak, že horní hranice sazby pokuty za přestupek nejprísněji trestný se zvyšuje až o polovinu, nejvýše však do částky, která je součtem horních hranic sazeb pokut za jednotlivé společně projednávané přestupky. Nezohledněním možnosti navýšení horní hranice pokuty až o polovinu se soud dopustil nesprávného posouzení právní otázky.

[15] Stěžovatel je přesvědčen, že § 42b odst. 6 zákona č. 13/1997 Sb. zákona o provozu na pozemních komunikacích, jasně stanovuje horní hranici sazby. Dále namítl, že zákon o provozu na pozemních komunikacích předpokládá pouze skutkovou podstatu přestupku stanovující překročení celkové hmotnosti vozidla a nikoliv skutkovou podstatu „*překročení největší povolené hmotnosti o hodnotu nacházející se v rozmezí tří až čtyř tun*“. Skutková podstata přestupku podle písmene s) tohoto zákona je „*provozuje vozidlo, jehož hmotnost převyšuje hodnoty stanovené podle zvláštního právního předpisu*“. Jde tedy o celkovou hmotnost zváženého provozovaného vozidla ve srovnání s povolenou hmotností.

[16] V doplnění kasační stížnosti stěžovatel odkázal na vyjádření Ministerstva dopravy k horní hranici sazby pokuty. Namítl, že samostatně upravená horní hranice sazby sankce, byť by jí nemělo být dosaženo, je výslovným vyjádřením zákonodárce ke společenské nebezpečnosti přestupku, který je touto sazbou opatřen, a tedy také vyjádřením vůle zákonodárce stran délky promlčecí doby. Je přesvědčen, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.

IV.

[17] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se zcela ztotožňuje se závěry krajského soudu. Za stěžejní považuje to, že pravidla, která upravovala otázku promlčení přestupkového jednání, a byla platná v době, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, byla následně Ústavním soudem shledána jako protiústavní a zrušena. Pravidla promlčení uvedená v § 30 a násl. zákona o odpovědnosti za přestupky jsou pro žalobce příznivější, je tak nutno se těmito řídit, přičemž dle uvedených pravidel bylo řízení o přestupcích zahájeno až po uplynutí promlčecí doby. Ve zbytku odkazuje na odůvodnění rozsudku krajského soudu. Na základě uvedeného navrhl zamítnutí kasační stížnosti jako nedůvodné.

V.

[18] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[19] Kasační stížnost je důvodná.

[20] Nejprve se soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku, k níž je případně povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Vlastní přezkum rozhodnutí krajského soudu je totiž možný pouze za předpokladu, že splňuje kritéria přezkoumatelnosti, tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč soud rozhodl tak, jak je uvedeno v jeho výroku. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je dána především tehdy, opřel-li soud rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (viz např. rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS), nebo pokud zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (viz např. rozsudky NSS ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007-58, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS, či ze dne 8. 4. 2004, č. j. 2 Afs 203/2016-51).

[21] Stěžovatel namítal, že krajský soud nepostupoval dle § 71 odst. 2 zákona o Ústavním soudu, pokud rozhodnutí zrušil a nevyslovil pouze nevykonatelnost. Nejvyšší správní soud k tomu konstatuje, že nálezy Ústavního soudu nedošlo ke zrušení ustanovení zákona, na jehož základě bylo vydáno rozhodnutí o přestupku v nyní souzené věci (došlo pouze ke zrušení § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky), proto § 72 odst. 2 zákona o Ústavním soudu na danou věc nedopadá (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2020, č. j. 2 As 277/2020-30). K tomu také Nejvyšší správní soud uvádí, že krajský soud jasně vysvětlil a odůvodnil své úvahy při výkladu dotčených předpisů i ve vztahu ke smyslu právní úpravy. Po posouzení otázky přezkoumatelnosti dospěl zdejší soud k závěru, že napadený rozsudek těmto požadavkům dostál.

[22] K námitce zmatečnosti Nejvyšší správní soud připomíná, že pokud rozhodoval krajský soud v konkrétní věci v senátu namísto samosoudcem, nejde o nesprávné obsazení soudu zakládající porušení práva na zákonného soudce (viz např. rozsudek rozšířeného senátu ze dne 26. 7. 2016, č. j. 6 As 165/2015-38, č. 3450/2016 Sb. NSS). Nejedná se proto samo o sobě o vadu, která by zakládala důvod pro zrušení napadeného rozsudku. Nadto, jak bude uvedeno dále, kasační soud dospěl k závěru, že § 42b odst. 1 písm. s) zákona o pozemních komunikacích, ve znění účinném do 13. 12. 2016, nelze vykládat tak, že v sobě zahrnuje tolik skutkových podstat přestupku, kolik je násobků započatých tun přetížení vozidla a částky 9 000 Kč, nýbrž že se jedná o skutkovou podstatu s horní hranicí pokuty 500 000 Kč, jak je stanovena v § 42b odst. 6 písm. a) téhož zákona. S ohledem na to byl krajský soud i správně obsazen, ačkoli krajský soud posléze dospěl k jinému věcnému závěru, který by obecně odůvodňoval (nikoli důvodný) poukaz stěžovatele v kasační stížnosti.

[23] Dále se již Nejvyšší správní soud zabýval tím, zda je horní hranice sazby za přestupek dle § 42b odst. 1 písm. s) zákona o pozemních komunikacích, ve znění účinném do 13. 12. 2016 [dle současného znění písm. u)], stanovena v § 42b odst. 6 písm. a) téhož zákona nebo výpočtem konkrétní horní hranice sazby dle § 43 téhož zákona.

[24] Podstatou sporu mezi účastníky řízení je, zda je na stěžovatelovu věc třeba užít jednoroční, nebo tříletou promlčecí dobu. Obdobnými případy se Nejvyšší správní soud již zabýval např. v rozsudcích ze dne 22. 7. 2021, č. j. 1 As 100/2021-29, ze dne 24. 6. 2021,

pokračování

č. j. 1 As 138/2021-43, ze dne 1. 7. 2021, č. j. 1 As 166/2021-29 a ze dne 28. 11. 2022, č. j. 2 As 70/2021-35, v nichž dospěl k závěru, že výklad krajského soudu týkající se určení délky promlčecí doby u přestupku podle § 42b odst. 1 písm. s) zákona o pozemních komunikacích, ve znění účinném do 30. 9. 2018, je nesprávný a rozsudky na něm založené jsou nezákonné. Kasační soud neshledal důvodu odchýlit se od své ustálené rozhodovací praxe, a proto z těchto závěrů vycházel i v nyní projednávané věci.

[25] Dle názoru krajského soudu bylo namístež užít přístup, který zvolil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 3. 2020, č. j. 6 As 221/2019-31, č. 4047/2020 Sb. NSS, věc *MPM-QUALITY*. Zároveň se rozhodl odchýlit od závěrů novějšího rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2020, č. j. 10 Afs 72/2020-76, č. 4091/2020 NSS, podle kterého nelze postup ve věci *MPM-QUALITY* použít na určení doby pro zánik odpovědnosti za přestupek. Tomuto závěru krajského soudu však Nejvyšší správní soud nemůže přisvědčit.

[26] Shodnou otázku, jakou je i nyní řešená, zodpověděl Nejvyšší správní soud právě v rozsudku č. j. 10 Afs 72/2020-76, od jehož závěru se Nejvyšší správní soud nevidí důvod odchýlit. Smyslem úpravy doby pro zánik odpovědnosti za přestupek je vymezení jisté doby, v níž může být přestupek projednán, respektive o něm rozhodnuto. Musí být chráněna právní jistota. Určení okamžiku, kdy dojde k zániku odpovědnosti za přestupek, není důležité pouze pro pachatele, ale také pro další účastníky řízení a i pro samotné správní orgány, aby věděly, kolik času na projednání přestupku mají. Promlčecí doba proto musí být určena jasným způsobem k okamžiku zahájení řízení tak, aby účastníci řízení mohli rozumně předvídat, kdy tato odpovědnost zanikne (viz bod [26] rozsudku č. j. 10 Afs 72/2020-76). Zákon sice hovoří o promlčecí době, ale ta má charakter prekluzivní (viz Jemelka, L., Vetešník, P. *Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Zákon o některých přestupcích. Komentář*. 2. vydání. C. H. Beck : Praha 2020).

[27] Nelze ani argumentovat, že je možno určit horní sazbu pokuty za nyní projednávaný přestupek již předem výše uvedeným postupem (tedy 4 x 9 000 Kč). Zákon o odpovědnosti za přestupky v § 30 a násl. jasně stanoví, že se jedná o přestupky, za které lze uložit pokutu s **horní hranicí sazby alespoň 100 000 Kč**. Text zákona znemožňuje výklad, podle kterého by se doba pro zánik odpovědnosti za přestupek stanovila *ad hoc* v závislosti na tom, zda v konkrétním případě hrozí přestupci pokuta alespoň 100 000 Kč. Z principu předvídatelnosti práva plyne, že není možné, aby se prekluzivní lhůta u stejného typu přestupku lišila v závislosti na aktuálních okolnostech přestupku (*ad absurdum* v případě, kdy by přestupce překročil maximální provozní hmotnost vozidla o 10 999 kg, uplatnila by se kratší doba, zatímco v případě překročení o 11 001 kg již delší, resp. i pouhý jeden kilogram nad hranici jedenácti tun by znamenal prodloužení promlčecí doby na 3 roky).

[28] Ostatně Nejvyšší správní soud se v rozsudku č. j. 10 Afs 72/2020-76 vypořádal v bodě [35] s výkladem pojmu „horní hranice sankce“ popsáním v rozsudku *MPM-QUALITY*. „Nadto, jak již NSS uvedl výše (bod [24]), ustanovení § 125a odst. 4 vodního zákona je přesně tím příkladem, kde zákon horní hranici sazby pokuty stanoví (ve výši 10.000.000 Kč), proto není ani sporu, že v tomto případě by byla promlčecí doba tříletá [§30 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky]“.

[29] V rozsudku *MPM-QUALITY* se Nejvyšší správní soud zabýval horní hranicí sazby, kterou je možné za daný přestupek v konkrétním případě uložit, pro účely uplatnění absorpční zásady. V daném případě se tedy jednalo o určení horní hranice sazby pro účely ukládání trestu. Naopak v nyní souzeném případě se jedná o otázku promlčení. Předmětem je tedy otázka zániku trestnosti, kterou je potřeba mít vyřešenou již od samého počátku řízení. Otázka promlčení se tedy nijak netýká výměry trestu, a nelze tak závěry rozsudku ve věci *MPM-QUALITY* vztáhnout na nynější věc.

[30] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že nyní řešená věc má shodný základ jako rozsudek č. j. 10 Afs 72/2020-76 a za horní hranici sazby je tedy třeba považovat částku stanovenou v § 42b odst. 6 písm. a) zákona o pozemních komunikacích, a to 500 000 Kč. Krajský soud nesprávně posoudil způsob určení horní hranice sazby za spáchaný přestupek, a tedy i promlčecí doby přestupku.

[31] K poslednímu bodu kasační stížnosti Nejvyšší správní soud uvádí, že dojde-li ke zrušení rozsudku krajského soudu, v souladu s § 110 odst. 3 s. ř. s. rozhodne v dalším řízení o náhradě nákladů řízení krajský soud.

[32] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm je krajský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.), v jeho světle znovu posoudí, která z právních úprav je pro žalobce příznivější a zda došlo k promlčení (prekluzi) odpovědnosti za spáchané přestupky. Pokud dospěje k závěru, že nikoliv, bude se zabývat dalšími žalobními námitkami, jimiž se v napadeném rozsudku pro nadbytečnost nezabýval.

[33] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. ledna 2023

David Hipšr
předseda senátu